

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

25. KVĚTNA 2025

Z obsahu:

Vydávat svědectví o své radostné víře v Krista
První homilie papeže Lva XIV. při mši svaté s kardinály, kterou slavil 9. května 2025 v Sixtinské kapli v Římě
- strana 2 -

Záruka pokoje
Zamyšlení nad liturgickými texty 6. neděle velikonoční (cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Ferdinand III.
Libor Rösner
- strana 4 -

Homilie kardinála Re před začátkem konkláve
- strana 6 -

Kardinál Prevost se stal novým papežem Lvem XIV.
- strana 7 -

První slova Lva XIV. z lodžie Vatikánské baziliky
- strana 8 -

Důvěroval síle růžence
- strana 9 -

Chléb svaté Zity (23)
Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Papež Lev XIV.

Vydávat svědectví o své radostné víře v Krista

První homilie papeže Lva XIV. při mši svaté s kardinály,
kterou slavil 9. května 2025 v Sixtinské kapli v Římě

Začnu několika slovy v angličtině, zbytek bude v italštině. Chci však zopakovat slova z responsorálního žalmu: „Budu zpívat Hospodinu novou píseň, neboť učinil podivuhodné věci.“

A skutečně, nejen mně, ale nám všem. Bratři kardinálové, při dnešní ranní slavnosti vás vybízím, abyste se zamysleli nad

zázraky, které Hospodin učinil, nad požehnáními, kterými nás Hospodin prostřednictvím Petrovy služby neustále zahrnuje.

Vy jste mě povolali, abych nesl tento kříž a byl požehlán tímto posláním, a vím, že se mohu spolehnout na každého z vás, že budete kráčet se mnou, zatímco budeme pokračovat jako církev, jako společenství přátel Ježíše, jako věřící,

abychom ohlašovali Dobrou zprávu, ohlašovali evangelium. Abychom řekli:

[Odtud v italštině...]

„Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ (Mt 16,16) Těmito slovy Petr, když byl spolu s ostatními učedníky dotázán Mistrem na svou víru v něj, stručně vyjadřuje

Pokračování na str. 10

A je to tady! Katolická církev má nového nástupce sv. Petra, který stojí v čele tohoto nemalého lidského společenství. Ono právem patří Pánu Ježíši Kristu, který je nejen založil, ale žije uprostřed něj – zvláštním způsobem v Nejsvětější svátosti – a skrze svátosti a milosti zprostředkované svými služebníky kněžími posvěcuje životy jeho členů. Petrovým úkolem bylo být Skálou, na níž je zbudována Ježíšova církev, strážcem pokladu učení Mistra, jehož tolik miloval, a oporou ostatním apoštolům, kteří v Petrovi měli mít dobrého pastýře podle Ježíšova vzoru. Nástupci na Petrově stolci mají svůj úřad vykonávat v témže duchu. Jistě známe dějiny, a tak víme, že se to jednotlivcům dařilo více či méně, někdy vůbec ne – ale Bůh sudí, ne my! Pro nás katolíky, ale i pro celý svět je pak důležité jediné: aby v duchovních pastýřích a skrze jejich konání zazářil Ježíš. Na nic jiného nelze ani pomyslet. A kde je na prvním místě Ježíš, dochází i k proměnám lidských srdcí, která se do něj zamilovávají. A tak s nadějí můžeme přijímat i závěrečná slova první papežské homilie Lva XIV. (str. 2, 10), v nichž odkazuje na to nejpodstatnější ve službě duchovní autority: stát se malým, aby byl poznán, oslaven a milován Kristus, aby nevynikal člověk, který je pouhým nástrojem v jeho rukou.

Kardinál Re v homilii před začátkem konkláve (str. 6) nastínil, co znamená být Ježíšovou církví a co má nabídnout

Editorial

světu: Ježíšovu lásku, zachování základních lidských a duchovních hodnot, a to pod ochranou Panny Marie, Matky církve. Lev XIV. při svém prvním vystoupení v ložnici Vatikánské baziliky (str. 8) své papežské poslání svěřil právě do rukou Panny Marie. Připojme se i my, Boží stáde, k modlitbě za nového papeže a prosme Pannu Marii o pomoc a zprostředkování Božích milostí, které každý papež ke své službě nezbytně potřebuje.

O moci, kterou Matka Boží disponuje, se jistě ve svém životě přesvědčuje každý z nás. Je však prospěšné posílit svoji víru a podpořit osobní zkušenost také pozoruhodnými příběhy jiných, kteří se bezmezně svěřili pod její ochranu. Jedním z mnoha je i ten P. Konráda Maxe Gietzingera z druhé světové války. (str. 9) Je snadné svěřovat svůj život do rukou Panny Marie a Pána Boha v klidném období svého života. Mnohem těžší to však může být v okamžicích, kdy se věci ubírají špatným směrem, zvláště pak když jde člověku o život. Jsou tací, kteří řeknou, že je to právě naopak: když už v zoufalství nevím, co dělat, tak se obrátím o pomoc k Bohu. A nevěřící by ještě dodali: co kdyby to náhodou pomohlo... Může být, ale je třeba mít stále na paměti, že u Boha neexistuje žádná náhoda, Boží Prozřetelnost má svůj řád a směřuje vždy k jedinému: k prospěchu lid-

ské duše a k její spáse. A tak se někdy až neuvěřitelné příběhy stávají výkladní skříní právě toho, jak Bůh mocně zachraňuje člověka, když má dostatek víry a důvěry v jeho pomoc...

Ježíšovo učení, jehož strážcem má být i papež, nesleduje to, co se líbí lidem, nýbrž to, co je vůlí Boží. (str. 3) A tou je: návrat člověka do trvalé Boží přítomnosti – ať už zde na zemi, tak po smrti v nebi. Ten, kdo vede s příslušnou autoritou lidské duše, nejenže si musí být této skutečnosti dobře vědom, ale musí také podle ní jednat a svými rozhodnutími, činy a slovy napomáhat k dosažení cíle Bohem vytčeného.

Každý křesťan však ve svém konkrétním společenském postavení je Bohem pověřen k tomu, aby nějakým způsobem přiváděl druhé k němu. Různorodost tohoto poslání velmi dobře vidíme ve velkém zástupu svatých. Od královské moci, již kupříkladu disponoval sv. Ferdinand III. (str. 4–5), až třeba po péči o ty nejubožejší lidi, jak jsme mnozí ještě viděli u sv. Matky Terezy i u jiných.

A tak volbu nového papeže přijmeme jako dar i jako osobní výzvu a zamysleme se hlouběji, zda dostatečně spolupracujeme s Boží milostí ve prospěch spásky nejen vlastní duše, ale i druhých lidí.

Panna Maria nechť nám pak pomůže být vůči sobě pravdivými a otevře nám srdce k novému přijetí našeho osobního Božího poslání v tomto světě.

Daniel Dehner

Připoj se s upřímnou zbožností ke vstupní modlitbě dnešní neděle, ve které prosíš Pána, abys *radostné dni zmrtvýchvstání slavil opravdově*. Očisti své srdce a svou mysl a čerpej v plné míře z darů dnešní liturgie. *Velikonoční památka se má trvale projevovat ve tvých skutcích.*⁽¹⁾ Právě v tomto dnešním setkání ti Pán chce ukázat, jak souvisí tvoje *radost* s tím, co děláš a jak to děláš.

Divíš se, že tvoje srdce je stále tak neklidné, roztěkané a snadno podléhá strachu? To všechno vyplývá z váhavosti a neochoty udělat rozhodující krok. Je to proto, že tvé srdce stále ještě balancuje mezi spolehlivým základem, kterým je Pán, a tvým sebezalíbením, které je nadmíru vrtkavé. Děláš si starosti, jak bys měl projevit Ježíši svou lásku. Domníváš se, že musíš začít něčím mimořádným, aby se pak dostavil pocit hlubokého uspokojení. Proč však chceš objevit něco svého, když ti sám Pán již dávno ukazuje svoji tak spolehlivou cestu? Ta se právě od tvých nápadů liší tím, že je prostá a jednoduchá. V čem vlastně spočívá? *Kdo mě miluje, zachovává mé slovo*. Lásku se neprojevuje v tom, co přináší hluboké citové zážitky, ale v důslednosti a věrnosti, s jakou zachováváš v každodenní všednosti Ježíšova přikázání. Chceš-li hledat více, vystavuješ se nebezpečí, že už nehledáš Ježíše, ale sebe.

Věnuj tedy dnes pozornost tomu, proč je tak nezbytné projevovat svou lásku právě tímto způsobem. Ježíšovo slovo nesleduje to, co se líbí lidem, co jim vyhovuje nebo lichotí. V jeho slově je obsažena vůle jeho Otce. I když chce, abys zapomněl na sebe, nemusíš se obávat, že budeš v něčem zkrácen. Nikdo nemyslí právě na tvoje nejvyšší dobro tolik, jako právě on. Jedině tím, že zachováváš Ježíšova slova, otevíráš se dokořán nejvyššímu Dobru: vytváříš mu totiž tímto způsobem v sobě takové prostředí, aby v něm mohl přebývat.

Bůh stvořil člověka právě s tím záměrem, aby v něm mohl zvláštním způsobem přebývat, ale jeho tvor zmařil vznešený Boží záměr tím, že nedbal na Tvůrce, ale zachoval se podle svého. Tam, kde se vrcholem a cílem stane sám člověk, vzniká příliš úzký prostor a pro nekonečné Dobro nezbývá místo.

Ale Bůh se nevzdává svého plánu. Ježíš, věčné Slovo Otcovo, sestoupil, aby nám vrátil ztracené místo v Boží společ-

Záruka pokoje

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Duch Svatý vám připomene všechno.

nosti. Nyní je na nás, abychom se vymaňili z přizemní malosti, kterou jsme si usmysleli a oblíbili, a vrátili se k tomu, co je Boží, poznali jeho slovo a snažili se s radostí přijímat to, co chce Bůh. Prává a věrná láska k Ježíši v *zachovávání jeho slova* ti vtiskne znovu jeho podobu, takže Otec tě zahrne láskou, jakou miluje svého Syna, a pak přijde spolu s ním, aby si *u tebe vybudovali příbytek*.

Božím Synu na tom nesmírně záleží, aby tuto radost Otci u tebe připravil. Jeho láska a starostlivost jde tak daleko, že ti posílá svého Ducha, aby ti *připomínal všechno, co sám řekl*. Potřebuješ přece s jistotou rozeznávat a znát Ježíšovo slovo.

Chceš-li se přesvědčit o působení Božího Ducha, připoj se k Pavlovi a Barnabášovi a zúčastni se s nimi prvního apoštolského sněmu. Uvidíš, jak Ježíšovi učedníci od samého začátku chápali toto Ježíšovo příslibení. V antiošské obci totiž vzniklo vážné nebezpečí, že Boží slovo bude nahrazeno slovem lidským. Kdo jiný může takový spor rozhodnout, ne-li ten, kterého Otec sesílá, *aby nás naučil všemu a všechno nám připomněl*. Duch Svatý tu skutečně promlouvá v apoštolské *jednomyslnosti* těch, kteří k tomu *mají pověření*.

Pokloň se Pánu a poděkuj mu za pevnou záruku, kterou nám zanechal v drahocenné a nenahraditelné instituci apoštolského učitelského úřadu. Není to lidská instituce, nýbrž božské ustanovení, které má své kořeny v *nebeském Jeruzalému*. Jdi za Janem na *vyšokou horu* a prohlédni si *v záři Boží vznešenosti* jeho brány a hradby. Co tvoří jeho základ? *Dvanáct kamenů a každý z nich nese jméno jednoho z dvanácti Beránkových apoštolů*. Skrze ně a jejich nástupce *spojené s Beránkem* můžeš poznávat, co je vůle Boží a co vede bezpečně k nebeskému městu. Při této úžasné podívané si jistě dokážeš uvědomit, jak malicherné a marné by bylo opírat se pouze o sebe, o takovou třtinu, jakou je člověk a jeho názory. Nyní víš, na koho se můžeš spolehnout. Nikdo jiný ti nemů-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 15,1–2.22–29

Někteří lidé přišli z Judska (do Antiochie) a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojžíšského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma. Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barnabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní:

„Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráceným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy nyní jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně.

Rozhodl totiž Duch Svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se

Dokončení na str. 13

že zaručit to, co ti zajišťuje Ježíš: *Zanechávám vám svůj pokoj, ne jako dává svět, já vám dávám*. Opíráš-li se o Ježíše a jeho v Duchu Svatém zaručené slovo, našel jsi spolehlivý a trvalý základ pravého a trvalého pokoje a radosti. Vykroč tedy konečně ze sebe, udělej v sobě dostatečný prostor pro Boží příbytek. Pak z tvé proměny a z tvého pokoje bude všem zřejmé, že ti Pán *ukázal svou jasnou tvář*, a všude tam, kde jsi, budou lidé pociťovat jeho blízkost. Z toho mohou poznávat, *jak zachraňuje, budou se moci radovat, že spravedlivě soudí a lidi na zemi řídí. Ať ho cítí všechny končiny země!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Vstupní modlitba; ⁽²⁾ srov. Ž 67,3–5.8.

Svatý Ferdinand III.

Svatý král a mimořádná postava španělských dějin. U nás o něm málokdo ví, přitom málokterý panovník měl ve Španělsku, ale i napříč Evropou tak velké zásluhy o povznesení své země, církve svaté a křesťanství.

Jeho otcem byl král Léonu Alfons IX., matkou Berengaria, dcera kastilského krále Alfonse VIII. Právě Berengaria měla na Ferdinanda, narozeného roku 1198, zásadní vliv. Ostatně jako její sestra Blanka, královna Francie, na svého syna Ludvíka, jenž vešel do dějin pod jménem sv. Ludvík IX. Obě zbožné sestry tedy vychovaly světce. – Alfons IX. měl vůbec štěstí na manželky, jeho první choť byla Tereza Portugalská, leč manželství bylo z důvodu blízkého příbuzenství, pro něž nedostali od papeže dispens – byli bratranec a sestřenice –, rozvedeno. Tereza byla roku 1705 beatifikována.

Když v roce 1214 zemřel Berengariin otec, mělo se za to, že vládu v Kastilii převezme jeho nezletilý syn Jindřich. Ten ale svého otce následoval na věčnost o tři roky později a panování v zemi se měla ujmout jakožto nejbližší následnice trůnu Berengaria. Zřekla se nicméně této možnosti ve Ferdinandův prospěch.

Jeho otec si ale jako vhodnějšího adepta na žezlo kastilských králů představoval sebe, a protože Ferdinand jeho představa nesdílel, rozhodl se ho dobýt silou. Asi svého syna Ferdinanda podceňoval. Osmnáctiletý mladík dával přednost modlitbě, rozjímání a duchovní četbě, což byly vlastnosti hodící se v Alfonsových očích spíše k mnichovi než ke králi, jenž měl být podle něj především rytířem bez bázně a hany, schopným vzít do ruky meč a vládnout sice spravedlivě, ale tvrdě. Ferdinand též vynikal dobrotou a vlídností, což možná Alfons považoval za znamení změkčilosti.

Svým způsobem se v něm nemýlil. Ferdinand nechtěl svůj trůn bránit silou, chtěl se dohodnout, ale do hry vstoupila mocná kastilská šlechta, která rozhodně neminila Alfonsovi ustupovat a která se mu postavila. Alfons tak musel chtít nechtě učinit obrat a vrátit se do Léonu. Brzy se z neúspěchu otrpala a proti synovi vyrazil znovu. Vojska proti sobě stanula u Mediny del Campo, kde ale Ferdinand ve snaze zabránit krveprolití vyslal k Al-

fonsovi posly s nabídkou míru, přičemž argumentoval zhruba podobnými slovy: „Proč ti vadí, že tvůj syn vládne v Kastilii? Neměl bys z toho mít spíše radost? Vždyť i na tebe tak dopadá tato čest. Věř, že se nebojím žádného nepřítele a nebude mi činit problém se s ním střetnout v bitvě, ale tebe za nepřítele pokládat nemůžu a nechci. Miluji tě a ctím jako svého otce a jsem odhodlán i trpět, kdybys uznal krivdu, kterou na mně pácháš.“ Alfons si dal říct a s Ferdinandem se smířil.

V roce 1219 se Ferdinand oženil s Beatricí Švábskou, dcerou krále Filipa. Jejich manželství bylo šťastné a dětmi požehnané. Přivedli jich na svět hned deset, přičemž nejstarší Alfons usedl na trůn po Ferdinandově smrti, Berengaria vstoupila k cisterciákům a Sancho se stal toledským arcibiskupem, zatímco Filip arcibiskupem sevillským. Beatrice se původně jmenovala Isabela (nové jméno přijala po své sestře císařovně zesnulé roku 1212), kronikáři ji častují přívlastky „velmi dobrá, krásná, moudrá a skromná“. Zemřela roku 1235 krátce po porodu poslední dcery. Ferdinand se tři roky nato znovu oženil, a sice s Marií z Ponthieu, se kterou měl pět dětí.

Charles-Joseph Flipart (1721-1797): Kapitulace Seville králi Ferdinandovi

Carlos Múgica y Pérez (1821-1892): Svatý Ferdinand III.

Je přitom na místě poznamenat, že Ferdinand se, pokud mu to vladařské povinnosti umožňovaly, sám zapojoval do výchovy svých potomků, což nebylo u korunovaných hlav vůbec obvyklé. Snažil se jim vštěpovat zbožnost a vychovat z nich dobré křesťany. Vůči oběma svým manželkám se vyznačoval úctou a věrností, což rovněž nebývalo ani tehdy pravidlem.

O zbožnosti kastilského krále svědčí také skutečnost, že vstoupil k františkánským terciářům. To šlo ruku v ruce s jeho celkovým založením, kdy nevyužíval svého vysokého postavení, nedopřával si žádných výhod z tohoto postavení pramenících, naopak byl na sebe velice přísný, odpíral si všechno možné, konal kající skutky, udivoval svou pokorou. Konal dokonce veřejná pokání na odpuštění hříchů, ale v tom rozhodně nebyla ani stopa po potřebě předvádět se.

Poctivě žitá víra se odrážela rovněž ve Ferdinandově panování – byl spravedlivým i milosrdným zeměpánem podporujícím své nejhudší poddané, kteří by jinak zahynuli hladem. Úzkostlivě dbal o to, aby se nedopustil vůči poddaným sebemenší nespravedlnosti. Říkal, že mu nahání více strach prokletí nějaké ubohé stařenky než armáda Maurů. Zakládal kostely a kláštery, podporoval ty stávající, maximální podporu od něj do-

stávali menší bratři sv. Františka, dominikáni a trinitáři. Podporoval též vzdělanost, konkrétně univerzity v Salamance, Valencii a Valladolidu. Nechal také zpracovat nový právní kodex, který posléze dokončil jeho syn Alfons X.

Od roku 1230 se stal i králem Léonu. Zemřel totiž jeho otec a Berengarii se podařilo diplomatickou cestou přesvědčit dvě nebožtíkovy dcery, aby se vzdaly nároků na korunu, kterou jim chtěl Alfons IX. odkázat. Sloučení Kastilie a Léonu mělo pro Španělsko velký význam.

Ferdinand byl stejně jako jeho slovatný francouzský bratranec vzorem křesťanského rytíře, rozhodně ne pouze modlícím se mnichem, jak ho někteří nevraživci v soukromí pojmenovali. Hlavním politickým cílem tohoto krále byla snaha vrátit Španělsko zpět do křesťanských rukou. Sklízel přitom jeden úspěch za druhým, určitě vynikl více než jeho předkové.

S plánovanou rekonkvistou proti mohamedánským Maurům, kteří byli pány nad značnou částí Pyrenejského poloostrova, započal roku 1224. Postupně dobyl Andújar, Baezu, Martos, dále Úbedu, Iznatoraf a San Esteban. Jeho válečné úsilí mělo velkou duchovní podporu, s armádou táhli v hojném počtu kněží a biskupové, jejichž úkol spočíval v duchovní péči o bojující rytíře. Sám Ferdinand se před každou bitvou dlouze modlil a svěřoval její průběh Hospodinu, do ní pak vcházel s praporem, na němž byla vyšita postava Panny Marie, ten vztyčil nad hlavami bojujících. Když praporec u Sevilly prostříleli muslimští Maurové šípy v naději, že tím oslabí bojovou morálku křesťanských rytířů, poradil jeden kněz králi, aby ho nechal opravit zručným krejčím. Ferdinand místo toho sám vzal do ruky jehlu a nit a posvátný praporec vyspravil. Všechna svá vítězství též přisuzoval Boží pomoci, nikoliv sobě a svým vojevůdcovským schopnostem.

Epochálním Ferdinandovým úspěchem bylo roku 1234 dobytí Córdoby, hlavního města arabského kalifátu. Poté získal Murcii a roku 1245 rozvrátil arabský stát na Pyrenejském poloostrově Jaén. A přicházely další obrovské úspěchy na válečném poli, jež tak trochu vyvažovaly ztrátu nejbližších – matky Be-

rengarie a nejbližšího rádce, toledského arcibiskupa Rodriga Jiméneze de Rada. Ferdinand v té době získal Carmonu, Loru, Cantillanu, Seville, Cádiz, až dospěl na sám jih země, takže v té době vládl tento Dobyvatel Andalusie, jak se mu říkalo, nad podstatnou většinou dnešního Španělska.

Vůbec mu přitom nešlo o územní zisk jako takový, ale vskutku o navrácení lidí ke křesťanství. První věcí, kterou na dobytých državách prováděl, byla jejich christianizace. Stavěl zde kostely a kláštery, zřizoval biskupství, která obsazoval spolehlivými muži, kolonizoval je křesťanskými osadníky. Muslimy přitom z jejich pozemků nevyháněl, leda že by projevovali militaristické tendence. Mohli si pokojně žít, samozřejmě se je ale snažil obrátit na pravou víru. A tak např. emíra Al-Bayyasiho, jenž se stal jeho spojencem v boji proti ostatním kalifům, i jeho syna přivedl ke svatému křtu.

Jeho nadšení pro rekonkvistu nepolevovalo, chtěl vyrazit snad jako jediný panovník do severní Afriky a poté do Svaté země na pomoc svému bratranci, sv. Ludvíkovi IX., potýkajícímu se s problémy, a taktéž tato území navrátit křesťanskému světu. Leč choroba ho v Seville, z níž učinil hlavní město říše, upoutala na lůžko. Na smrtelné posteli si k sobě nechal zavolat manželku a děti, aby jim dal poslední ponaučení ohledně dobrého křesťanského života. Vládu předal nejstaršímu Alfonsovi, pak se nechal obléct do hábitu františkánských terciářů a zbavil se všech královských insignií. V obklopení španělských grandů, tj. příslušníků nejvyšší šlechty, si posypal hlavu popelem

a vyznal: „*Pane, dal jsi mi království, která jsem neměl, a čest a moc, které jsem si nezasloužil; dal jsi mi život, který trval, dokud to byla tvá svatá vůle. Pane, děkuji ti a vrácím ti království, která jsi mi dal, i s tím vším, co jsem získal, a odevzdávám ti svou duši.*“ Nato vkleče přijal viaticum, a zatímco přítomní kněží pěli hymnus *Te Deum*, vydechl 30. května 1252 naposledy.

Pohřben byl 1. června v sevilské katedrále a tam také dodnes ve zlatém a křišťálovém sarkofágu odpočívá v královské kapli. Na zděném podstavci sloužícím jako podpěra pro sarkofág je ve čtyřech jazycích (v arabštině, latině, hebrejštině a španělštině) vytesán epitaf, složený údajně jeho synem Alfonsem X.:

„*Zde leží nejslavnější král Ferdinand Kastilský, pán Toleda, Léonu, Galicie, Sevilly, Córdoby, Murcie a Jaénu, jenž dobyl celé Španělsko, nejvěrnější, nejčestnější, nejšlechtetnější, nejspravedlivější, nejodvážnější, nejmoudřejší, nejmocnější, nejmilosrdnější, nejpokornější před Bohem a nejskvělejší ve službě jemu, jenž zlomil a zničil všechny své nepřátele a povýšil a uctil všechny své přátele; jenž dobyl město Seville, metropoli celého Španělska vyrvanou z rukou pohanů, a obnovil křesťanskou bohoslužbu, kde osvobozen od přirozených povinností přešel k Pánu v poslední květnový den roku 1252 Vtělení Páně.*“

Dne 31. května 1655 papež Alexandr VII. prohlásil Ferdinanda III. Kastilského za blahoslaveného a 4. února 1671 Klement X. za svatého. V den Ferdinandovy liturgické památky prochází Sevilou procesí s jeho mečem mířící do královské kaple v katedrále, kde je neporušené světčovo tělo zahaleno novým pláštěm.

Virgilio Mattoni de la Fuente (1842–1923): *Poslední okamžiky sv. Ferdinanda III.*

Homilie kardinála Re před začátkem konkláve

Během mše „*Pro eligendo Romano Pontifice*“ konané ráno 7. května 2025 ve Vatikánské bazilice nastínil děkan kardinálského sboru kardinál Re úkoly každého nástupce svatého Petra, které jsou založeny na „novém přikázání“ lásky.

Ve Skutcích apoštolů se píše, že po Kristově nanebevstoupení a v očekávání Letnic se všichni vytrvale a jednomyslně modlili spolu s Marií, matkou Ježíše (srov. Sk 1,14).

Přesně to děláme i my, několik hodin před začátkem konkláve, pod pohledem Panny Marie, která stojí vedle oltáře v této bazilice, tyčící se nad hrobem apoštola Petra.

Cítíme, že s námi je celý Boží lid se svou vírou, láskou k papeži a důvěřivým očekáváním.

Jsme zde, abychom vzývali pomoc Ducha Svatého, abychom prosili o jeho světlo a sílu, aby byl zvolen papež, kterého církev a lidstvo potřebují v tomto obtížném a složitém historickém okamžiku.

Modlitba a vzývání Ducha Svatého je jediným správným a povinným postojem, zatímco kardinálové voliči se připravují na akt nejvyšší lidské a církevní odpovědnosti a na volbu mimořádného významu; na lidský čin, při kterém je třeba odložit veškeré osobní ohledy a mít na mysli a v srdci pouze Ježíšova Boha a dobro církve a lidstva.

V evangeliu, které bylo přečteno, zazněla slova, která nás vedou k jádru nejvyššího poselství-závěti Ježíše, které svěřil

Je to poselství lásky, které Ježíš nazývá „novým“ přikázáním. Novým proto, že pozitivně mění a značně rozšiřuje napomenutí Starého zákona, které zní: „Co nechceš, aby ti lidé činili, nečiň ani ty jim.“

Láska, kterou Ježíš zjevuje, nezná hranic a musí charakterizovat myšlení a jednání všech jeho učedníků, kteří ve svém chování musí vždy projevat autentickou lásku a usilovat o budování nové civilizace, kterou Pavel VI. nazval „civilizací lásky“. Láska je jedinou silou schopnou změnit svět.

Ježíš nám dal příklad této lásky na začátku poslední večeře překvapivým gestem: sklonil se, aby sloužil ostatním, umyl nohy apoštolům, bez rozdílu, nevyjmul Jidáše, který ho zradil.

Toto Ježíšovo poselství navazuje na to, co jsme slyšeli v prvním mešním čtení, v němž nám prorok Izaiáš připomněl, že základní vlastností pastýřů je láska až k úplnému darování sebe sama.

Z liturgických textů této eucharistické slavnosti tedy vychází výzva k bratrské lásce, vzájemné pomoci a úsilí o církevní společenství a univerzální lidské bratrství. Mezi úkoly každého nástupce Petra patří

Silná je také výzva k zachování jednoty církve v duchu, který Kristus vtiskl apoštolům. Jednota církve je Kristovým přáním; jednota, která neznamena uniformitu, ale pevné a hluboké společenství v rozmanitosti, pokud zůstáváme v plné věrnosti evangeliu.

Každý papež pokračuje ve ztělesňování Petra a jeho poslání a tak zastupuje Krista na zemi; on je skálou, na které je církev postavena (srov. Mt 16,18).

Volba nového papeže není pouhou změnou osob, ale vždy se vrací apoštol Petr.

Kardinálové voliči odevzdají svůj hlas v Sixtinské kapli, kde – jak říká apoštolská konstituce *Universi dominici gregis* – „vše přispívá k posílení vědomí Boží přítomnosti, před kterou se každý jednoho dne bude muset postavit, aby byl souzen“.

V *Trittico Romano* papež Jan Pavel II. vyjádřil přání, aby v hodinách velkého rozhodnutí prostřednictvím hlasování připomínal všem Michelangelův obraz Ježíše Soudce velikost odpovědnosti za to, že „nejdůležitější klíče“ (Dante) budou svěřeny do správných rukou.

Modleme se tedy, aby Duch Svatý, který nám v posledních sto letech daroval řadu skutečně svatých a velkých papežů, nám dal nového papeže podle Božího srdce pro dobro církve a lidstva.

Modleme se, aby Bůh dal církvi papeže, který bude nejlépe umět probudit svědomí všech a morální a duchovní síly v dnešní společnosti, která se vyznačuje velkým technologickým pokrokem, ale má sklon zapomínat na Boha.

Dnešní svět od církve očekává mnoho pro zachování základních lidských a duchovních hodnot, bez nichž lidské soužití nebude lepší ani přínosné pro budoucí generace.

Nechť Panna Maria, Matka církve, zasáhne svou mateřskou přímlovou, aby Duch Svatý osvětlil mysl kardinálů volitelů a sjednotil je ve volbě papeže, kterého naše doba potřebuje.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

svým apoštolům při poslední večeři: „Toto je mé přikázání: milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ Jako by chtěl upřesnit, co znamená „jako jsem já miloval vás“, a ukázat, kam až má naše láska sahát, Ježíš hned nato dodává: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí svůj život za své přátele.“ (Jan 15,13)

posilování společenství: společenství všech křesťanů s Kristem; společenství biskupů s papežem; společenství biskupů mezi sebou. Nejde o společenství sebestředné, ale zaměřené na společenství mezi lidmi, národy a kulturami s tím, že nám leží na srdci, aby církev byla vždy „domovem a školou společenství“.

Kardinál Prevost se stal novým papežem Lvem XIV.

Konkláve zvolilo 267. římským biskupem kardinála Roberta Francise Prevosta. Tuto zprávu oznámil 8. května v 19.13 hodin zástupu shromážděnému na Svatopetrském náměstí v Římě kardinál protodiakon Dominique Mamberti:

„*Annuntio vobis gaudium magnum: habemus Papam!*“ – „Oznamuji vám velkou radost: máme papeže!“

Poté oznámil Římu i celému světu jméno nového nástupce sv. Petra:

„*Eminentissimum ac Reverendissimum Dominum, Dominum Robertum Franciscum, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Prevost, qui sibi nomen imposuit Leone XIV.*“ – „Nejdůstojnější a nejtěnější pán, pan Robert Francis, kardinál Svaté římské církve Prevost, který si dal jméno Lev XIV.“

Životopis nového papeže Lva XIV.

První augustiniánský papež je po Františkovi druhým americkým papežem, ale na rozdíl od papeže Bergoglia se 69letý Američan Robert Francis Prevost narodil na severu Ameriky a působil jako pastýř na jihu tohoto světadílu, než byl svým předchůdcem povolán do čela Dikasteria pro biskupy a Papežské komise pro Latinskou Ameriku.

Nový biskup Říma si zvolil jméno Lev XIV. Narodil se 14. září 1955 v Chicagu ve státě Illinois jako syn Louise Mariuse Prevosta, který měl francouzské

Rodný dům Roberta Francise Prevosta v Doltonu ve státě Illinois.

Dolton se nachází jižně a v těsné blízkosti hranic města Chicago.

a italské kořeny, a Mildred Martínez, španělského původu. Má dva bratry, Louise Martina a Johna Josepha.

Dětství a dospívání strávil ve Spojených státech amerických, kde nejprve studoval v malém semináři augustiniánů a poté na Villanova University v Pensylvánii, kde v roce 1977 získal titul v oboru matematika a studoval filosofii.

V témže roce vstoupil do noviciátu Řádu svatého Augustina (OSA) v provincii Panny Marie Dobré rady v St. Louis. Slavné sliby složil 29. srpna 1981. Studoval na Katolické teologické unii v Chicagu, kde absolvoval teologii.

Ve svých 27 letech byl vyslán řádem do Říma, aby studoval kanonické právo na Papežské univerzitě svatého Tomáše Akvinského (Angelicum). Na kněze byl vysvěcen 19. června 1982. V roce 1984 získal licenciát a poté byl vyslán do misie v Chulucanas, v Piura v Peru (1985–1986).

Katedrála Panny Marie v Chiclayo v Peru, kde Robert Francis Prevost působil v letech 2015 až 2023

V roce 1987 získal doktorát s prací „Úloha místního převora v řádu svatého Augustina“. V témže roce byl zvolen promotorem pro povolání a ředitelem misí augustiniánské provincie Matky dobré rady v Olympia Fields v Illinois (USA). V roce 1988 byl vyslán do misie v Trujillo jako ředitel společného formačního projektu pro augustiniánské aspiranty z vikariátů Chulucanas, Iquitos a Apurímac. Zde působil jako představený komunity (1988–1992), ředitel formace (1988–1998) a učitel profesů (1992–1998). V arcidiecézi Trujillo

byl soudním vikářem (1989–1998), profesorem kanonického práva, patristiky a morálky ve velkém semináři „San Carlos a San Marcelo“.

V roce 1999 byl zvolen převorem provincie Matky dobré rady (Chicago). Po dvou a půl letech ho řádová generální kapitula zvolila generálním převorem, kterým ho řád znovu pověřil na řádové generální kapitule v roce 2007. V říjnu 2013 se vrátil do své provincie (Chicago), kde působil jako učitel profesů a provinční vikář; tyto funkce zastával až do 3. listopadu 2014, kdy ho papež František jmenoval apoštolským administrátorem diecéze Chiclayo (Peru) a povýšil ho do biskupské hodnosti titulárního biskupa diecéze Sufar. Dne 7. listopadu převzal kanonickou správu diecéze za přítomnosti apoštolského nuncia Jamese Patricka Greena a 12. prosince, na svátek Panny Marie Guadalupské, byl v katedrále své diecéze vysvěcen na biskupa. Od 26. září 2015 byl biskupem v Chiclayo, od března 2018 druhým místopředsedou peruánské biskupské konference. Papež František ho v roce 2019 jmenoval členem Kongregace pro klérus a v roce 2020 členem Kongregace pro biskupy. O tři roky později, 30. ledna 2023, jej tentýž papež povolal jako nástupce kardinála Marca Ouelleta do čela Dikasteria pro biskupy i na post předsedy Papežské komise pro Latinskou Ameriku a 30. září téhož roku mu udělil kardinálský titul.

Robert Francis Prevost byl zvolen papežem 8. května v 18.07 hodin a je 267. papežem v historii.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html> (Redakčně upraveno)

První slova Lva XIV. z lodžie Vatikánské baziliky

První vystoupení nového papeže očekávalo na Svatopetrském náměstí v Římě asi 100 000 lidí...

Pokoj vám všem!

Draží bratři a sestry, toto je první pozdrav vzkříšeného Krista, Dobrého pastýře, který dal svůj život za Boží stáde. I já bych si přál, aby tento pozdrav pokoje vstoupil do vašich srdcí, dosáhl k vašim rodinám, ke všem lidem, ať jsou kdekoli, ke všem národům, k celé zemi. Pokoj vám!

Je to pokoj vzkříšeného Krista, pokoj neozbrojený a odzbrojující, pokorný a vytrvalý. Pochází od Boha, který nás všechny bezpodmínečně miluje. Stále máme v uších ten slabý, ale vždy odvážný hlas papeže Františka, který žehnal Římu!

Papeže, který žehnal Římu, žehnal světu, celému světu, onoho velikonočního rána. Dovolte mi, abych navázal na toto požehnání: Bůh nás miluje, Bůh miluje vás všechny a zlo nezvítězí! Jsme všichni v Božích rukou. Proto se nebojte, spojte se ruku v ruce s Bohem a mezi sebou a jděme vpřed. Jsme Kristovi učedníci. Kristus nás předchází. Svět potřebuje jeho světlo. Lidstvo ho potřebuje jako most, aby mohlo být dosaženo Bohem a jeho láskou. Pomozte nám také vy, pomozte si navzájem budovat mosty dialogem, setkáváním, sjednocením všech, abychom byli jedním lidem žijícím v míru. Děkuji papeži Františkovi!

Chci také poděkovat všem bratrům kardinálům, kteří mě vybrali za Petrova nástupce, abych kráčel spolu s vámi jako sjednocená církev, vždy usilující o mír, spravedlnost, vždy se snažící pracovat jako muži a ženy věrní Ježíši Kristu, bez strachu, abychom hlásali evangelium a byli misionáři.

Jsem synem svatého Augustina, augustiniánem, který řekl: „S vámi jsem křesťan a pro vás biskup.“ V tomto smyslu můžeme všichni společně kráčet k té vlasti, kterou nám Bůh připravil.

Zvláštní pozdrav církvi v Římě! [*potlesk*] Musíme společně hledat, jak být misijní církví, církví, která buduje mosty, dialog, vždy otevřenou přijímat jako toto náměstí s otevřenou náručí. Všechny, všechny, kteří potřebují naši lásku, naši přítomnost, dialog a lásku.

[*Ve španělštině*]

A pokud mi dovolíte, rád bych pozdravil všechny a zejména svou milovanou diecézi Chiclayo v Peru, kde věrný lid

doprovázel svého biskupa, sdílel svou víru a dal tolik, aby zůstal věrnou církvi Ježíše Krista.

[*Pokračuje italsky*]

Všem vám, bratři a sestry v Římě, v Itálii, na celém světě, chceme být synodální církví, církví, která kráčí, církví, která vždy hledá pokoj, která vždy hledá lásku, která se vždy snaží být blízko zejména těm, kteří trpí.

Dnes je den modlitby k Panně Marii Pompejské. Naše Matka Maria chce vždy kráčet s námi, být nám nablízku, pomáhat nám svou přímluvou a svou láskou.

Rád bych se proto modlil společně s vámi. Modleme se společně za toto nové poslání, za celou církev, za mír ve světě a prosme o tuto zvláštní milost Marii, naši Matku.

Zdravas, Maria...

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
8. 5. 2025

(*Redakčně upraveno*)

První pozdrav zvoleného papeže Lva XIV. z lodžie Vatikánské baziliky

Důvěřoval síle růžence

Dodnes na P. Konráda Maxe Gietzingera (1912-1987) z Unterechingu (z farnosti St. Georgen v salzburské oblasti) jeho spolubratři z misijní společnosti Mariannahill, jakož i kněží, příbuzní a věřící z jeho vlasti vzpomínají jako na neobyčejnou kněžskou osobnost.

Sotva byl v roce 1939 vysvěcen na kněze, již několik měsíců nato byl tento mladý kaplan poslán jako sanitář na frontu do Francie, později do Ruska a na Balkán. Skromný salzburský novokněz, člověk modlitby a ochotný vždy pomoci, byl tak oblíben mezi svými vojenskými kamarády, že později jeden z nich – kněz Josef Kery z německého města Freiburg im Breisgau – na jeho adresu řekl: „Byls tím nejlepším a nejnezištnějším ošetřovatelem v celé první horské divizi a nikdy nebyla pro tebe žádná obět příliš velká. Pro mnohé ses stal pomocníkem a zachránce. Pomáhal jsi tělu i duši, ale především jsi pomáhal s růžencem v ruce; ano, právě tím!“ Při pohledu na toto období sám Max Gietzinger řekl: „Za frontovou linií jsem mohl léčit rány na těle i na duši. Zažil jsem ty nejšťastnější hodiny svého života.“ O moci růžence vypráví také zpráva, kterou v roce 1987 při příležitosti úmrtí svého společníka poslal farář Herbert Kessel z Türkheimu (Německo) misijní společnosti Mariannahill. P. Kessel hovořil s vděčností o Maxu Gietzingerovi jako o „svatě žijícím muži“, který se o něho v roce 1943 staral a „který je hoden toho, abychom na něj nezapomněli“.

Nedaleko vesnice Petrovskaja na Ukrajině bylo v německé rotě 20 těžce raněných vojáků, a protože se Rusové přibli-

žovali, jedinou možnou záchranou v dané situaci bylo dát se na ústup. Velitel, jenž byl zároveň lékařem, stál před těžkým rozhodnutím: buď se stáhnout s raněnými, což by – samozřejmě – ústup nutně zpomalilo a pro všechny by to znamenalo smrt, zajetí či deportaci na Sibiř, anebo opustit 20 raněných vojáků, aby se ostatních 200 mužů mohlo rychlým ústupem zachránit. Stmívalo se a čas utíkal. Důstojník tedy dal rozkaz k nástupu a celé rotě oznámil, že se s těžkým srdcem rozhodl pro druhou možnost – opustit raněné a odejít bez nich, aby se ostatní zachránili. V případě, že někdo z vojáků by byl ochoten dobrovolně zůstat s raněnými, má k tomu jeho svolení. Mezi vojáky zavládlo hrobové ticho. Pak z ničeho nic vystoupil bledý sanitář, svobodník Max Gietzinger, mladý kaplan ze salzburské diecéze, a chvějícím se hlasem řekl, že chce zůstat u raněných druhů. I navzdory velitelovu upozornění, že v tomto případě musí téměř jistě počítat se smrtí a že by mu nikdo nemohl zazlívát, pokud by vzal své rozhodnutí zpět, kaplan Gietzinger na svém rozhodnutí nic nezměnil.

Vzápětí přemístili raněné vojáky do největšího domu na hlavní ulici uprostřed vesnice. Potom ostatní rychle od táhli z vesnice Petrovskaja, aby se zachránili před blížícím se nepřítelem. Té noci

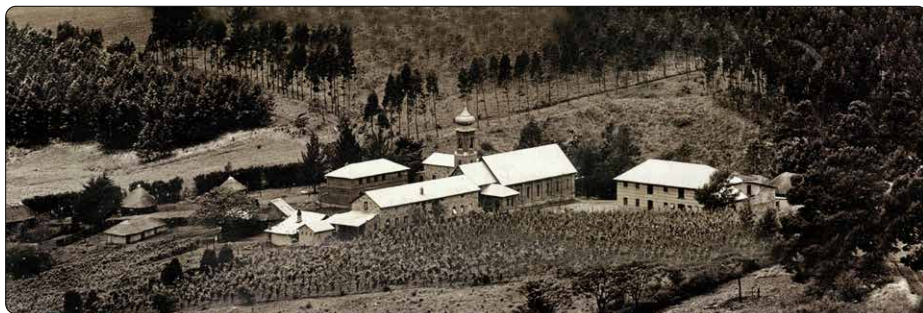
27letý novokněz Max Gietzinger jako sanitář

se ruská armáda dostala do vesnice a vojáci začali obsazovat dům za domem, jeden po druhém. Zdálo se, že jen jediný dům zcela přehlédli, a to právě ten největší uprostřed vesnice, kde na holé zemi v bolestech a ve smrtelné úzkosti leželo 20 německých vojáků. Mladý kaplan s růžencem v ruce klečel uprostřed nich. Gietzinger se spoléhal pouze na modlitbu růžence a za neustálého modlení ošetřoval raněné. Jen čas od času se nesměle díval oknem na ulici, kde mezi ruskými vojáky vládl ruch a shon. Nato ještě rozhodněji stiskl růžence v ruce.

Nepochopitelným zůstává, proč ani jeden z nepřátelských vojáků nevstoupil právě do tohoto velkého domu, kde byli schováni ranění. A nejen to! Ráno se německé vojsko odvážilo k protiútoky a podařilo se jim osvobodit oněch 20 raněných vojáků a jejich sanitáře, který se stále ještě modlil. Všichni byli tehdy pevně přesvědčeni, že je zachránila Panna Maria.

Určitě to nebyla náhoda, že Max Gietzinger se na konci války vrátil domů právě 31. května 1945, ještě právě včas, aby stihl poslední májovou pobožnost v Oberechingu.

*Pramen: Mariannahill - Zeitschrift für di Eine Welt, 5/2017
Z Vítězstvo Srdca 158/2024
přeložil a upravil -dd-*

Misijní stanice Otting v jižní Africe

V září 1945 se Max Gietzinger stal kaplanem v obci Stumm v Zillertali (Rakousko), v kraji bl. Engelberta Kollanda. Tam v něm doznívala touha dodržet svůj slib z válečných let a jít na misi k pohanským národům. A tak od roku 1950 působil 37 let v jižní Africe jako P. Konrád, kněz misijní společnosti Mariannahill. V roce 1987 se těžce nemocný vrátil do Evropy, aby se zotavil. Doma v Unterechingu 20. října pak podlehl rakovině.

Vydávat svědectví o své radostné víře v Krista

- dokončení homilie papeže Lva XIV. ze str. 2

dědictví, které církev po dva tisíce let prostřednictvím apoštolské posloupnosti uchovává, prohlubuje a předává.

Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, tedy jediný Spasitel a ten, který zjevuje tvář Otce.

V něm se Bůh, aby se stal blízkým a přístupným lidem, zjevil nám v důvěřivých očích dítěte, v živé myslí mladíka, ve zralých rysech muže (srov. II. vatikánský koncil, *Gaudium et spes*, 22), až se po svém vzkříšení ukázal svým učedníkům v oslaveném těle. Tak nám ukázal vzor svatého lidství, který můžeme všichni napodobovat, spolu se slibem věčného osudu, který však přesahuje všechny naše meze a schopnosti.

Petr ve své odpovědi zachycuje obě tyto věci: Boží dar a cestu, kterou je třeba projít, aby nás proměnil, neoddelitelné rozměry spásy, svěřené církvi, aby je hlásala pro dobro celého lidstva. Svěřené nám, vyvoleným Bohem ještě předtím, než jsme byli utvořeni v lůně své matky (srov. Jer 1,5), obnovení vodou křtu a přes naše omezení a bez naší zásluhy přivedení sem a odtud vyslání, aby evangelium bylo hlášáno každému stvoření (srov. Mk 16,15).

Zvláště pak Bůh, který mě skrze vaši volbu povolal, abych nastoupil na místo prvního apoštola, svěřuje mi tento poklad, abych s jeho pomocí byl jeho věrným správcem (srov. 1 Kor 4,2) ve prospěch celého mystického těla církve, aby byla stále více městem na hoře (srov. Zj 21,10), archou spásy, která pluje po vlnách dějin, majákem, který osvětluje noci světa. A to ani tak díky majestátnosti svých staveb a velikosti svých výtvořů – jako jsou památky, v nichž se nacházíme –, jako spíše díky svatosti svých členů, toho „lidu, který si Bůh získal, aby hlásal jeho velkolepé skutky, který povolal z temnoty do svého podivuhodného světla“ (1 Petr 2,9).

Před rozhovorem, v němž Petr vyznává svou víru, však zaznívá ještě jedna otázka: „Lidé – ptá se Ježíš – kdo říká, že je Syn člověka?“ Nejedná se o banální otázku, nýbrž o důležitý aspekt našeho poslání:

realitu, v níž žijeme, s jejími omezeními a možnostmi, otázkami a přesvědčeními.

„Kdo, říkají lidé, že je Syn člověka?“ (Mt 16,13) Když přemýšlíme o scéně, nad kterou se zamýšlíme, můžeme na tuto otázku najít dvě možné odpovědi, které naznačují dva různé postoje.

Nejprve je tu odpověď světa. Matouš zdůrazňuje, že rozhovor mezi Ježíšem a jeho učedníky o jeho identitě se odehrává v krásném městečku Cesarea Filipova, bohatém na luxusní paláce, zasazeném do okouzující přírody na úpatí hory Hermon, ale také v sídle krutých mocenských kruhů a dějišti zrad a nevěry. Tento obraz nám vypráví o světě, který považuje Ježíše za naprosto bezvýznamnou osobu, nanejvýš za kuriózní postavu, která může vzbuzovat údiv svým neobvyklým způsobem řeči a jednání. A tak, když se jeho přítomnost stane nepřijemnou pro požadavky poctivosti a morální nároky, které klade, tento „svět“ neváhá ho odmltnout a odstranit.

Existuje pak ještě jiná možná odpověď na Ježíšovu otázku: odpověď prostých lidí. Pro ně není Nazaretský „šarlatán“: je to spravedlivý člověk, který má odvahu, dobře mluví a říká správné věci, jako jiní velcí proroci v dějinách Izraele. Proto ho následují, alespoň dokud to mohou dělat bez přílišného rizika a nepříjemností. Považují ho však pouze za člověka, a proto v okamžiku nebezpečí, během umučení, ho také opouštějí a odcházejí zklamani.

Na těchto dvou postojích je pozoruhodná jejich aktuálnost. Ztělesňují totiž myšlenky, které můžeme snadno najít – možná vyjádřené jiným jazykem, ale v podstatě stejné – v ústech mnoha mužů a žen naší doby.

I dnes je nemálo prostředí, kde je křesťanská víra považována za něco absurdního, pro slabé a málo inteligentní lidi; prostředí, kde se před ní upřednostňují jiné jistoty, jako technologie, peníze, úspěch, moc, potěšení.

Jsou to prostředí, kde není snadné svědčit o evangeliu a hlásat je a kde jsou věřící vysmíváni, pronásledováni, opovrhováni nebo nanejvýš tolerováni a lito-

váni. Právě proto jsou to však místa, kde je mise naléhavá, protože nedostatek víry často přináší s sebou dramata, jako je ztráta smyslu života, zapomenutí milosrdenství, porušování důstojnosti člověka v nejdramatičtějších podobách, krize rodiny a mnoho dalších ran, kterými naše společnost značně trpí.

Ani dnes nechybí kontexty, v nichž je Ježíš, ačkoli je ceněn jako člověk, redukován pouze na jakéhosi charismatického *vůdce* nebo *superčlověka*, a to nejen mezi nevěřícími, ale i mezi mnoha pokřtěnými, kteří tak nakonec žijí na této úrovni faktického ateismu.

Toto je svět, který nám byl svěřen a ve kterém jsme, jak nás tolikrát učil papež František, povoláni svědčit o radostné víře v Krista Spasitele. Proto je i pro nás nezbytné opakovat: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ (Mt 16,16)

Je nezbytné to činit především v našem osobním vztahu k němu, v úsilí o každodenní obrácení. Ale také jako církev, společným prožíváním naší sounáležitosti s Pánem a zvěstováním dobré zprávy všem (srov. II. vatikánský koncil, *Lumen gentium*, 1).

Říkám to především pro sebe, jako nástupce svatého Petra, když začínám toto své poslání biskupa církve v Římě, která je povolána, aby v lásce předsedala celé církvi, podle slavného výroku svatého Ignáce Antiochijského (srov. *List Římanům*, Pozdrav). On, veden v řetězech do tohoto města, místa své bližící se oběti, psal křesťanům, kteří se tam nacházeli: „Teprve tehdy budu opravdovým učedníkem Ježíše Krista, až svět neuvidí mé tělo.“ (*List Římanům*, IV, 1) Měl na mysli to, že bude roztrhán divokými zvířaty v cirku – a tak se také stalo –, ale jeho slova odkazují v obecnějším smyslu na nezadatelné poslání každého, kdo v církvi vykonává službu autority: zmizet, aby zůstal Kristus, stát se malým, aby byl poznán a oslaven (srov. Jan 3,30), obětovat se až do konce, aby nikdo neměl nedostatek příležitosti poznat ho a milovat.

Kež mi Bůh tuto milost dá, dnes i vždy, s pomocí laskavé přímluvy Marie, Matky Církve.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Chléb svaté Zity (23)

16. KAPITOLA

Hlavní hospodyně

Takto to dál nejde, přemítal v myslí pan Fatinelli. Až nyní, když jeho manželka zemřela, vidí, o co všechno se starala. Domácnosti vládla pevnou rukou. Poslušná Zita teď každý den skládala účty jemu. Ptala se, co má uvařit, zda může jít zaopatřit nemocného anebo nakoupit na trh. Měl pocit, že od manželčina pohřbu se věnuje víc chodu paláce než výrobě hedvábí.

Ještě dobře, že je Pagano šikovný a zvládá mě zastoupit. Náhle se posadil na posteli, v hlavě mu blýskla myšlenka.

„Že mě to nenapadlo dřív!“ zakroutil hlavou a s lepší náladou vstal z postele. Z velkého hliněného džbánu nalil vodu do lavoru, omyl se a oblékl do čistých šatů.

Rychle vyšel z ložnice a na chodbě potkal Zitu. V rukou držela podnos s připravenou snídaní a džbán s teplým mlékem.

„Požehnané ráno,“ uklonila se.

„I tobě. Dobře, že jsem tě potkal, musíme si vážně promluvit.“ Vešel do salónu a posadil se na čalouněnou stoličku. „Zito, takto to dál nejde.“

Zitě zatrnulo. Nebyla si vědoma, že by udělala něco zlého. „Milostivý pán se mnou není spokojený?“ zeptala se potichu.

„Naopak. Až moc spokojený,“ zasmál se, „jen mě obtěžuješ neustálými otázkami a žádáš o jakékoli dovolení. Víím, paní Bianca, kéž odpočívá v pokoji, chtěla o všem vědět, ale to byla její práce. Já se však chci věnovat výrobě hedvábí a ne hrncům. Po snídani ať je všechno služebnictvo v kuchyni,“ a pokynul rukou, že může odejít.

Zita se uklonila a vyšla ze salónu. Došla k pokoji mladého pána, zařukala na dveře a pootevřela je.

„Požehnané ráno, Pagano. Slunce je vysoko, vstávejte!“ Přešla k lavoru a nalila do něj vodu, aby se mladík mohl umýt.

„Jé, to se mi dobře spalo,“ protahoval se Pagano s úsměvem. „Zito, včera se mi na košili udělala dírka, zašij ji,“ ukázal na košili pohozenou na pohovce.

„Dobře,“ přikývla Zita a spěchala vzbudit Isabellu.

Isabella nesla smrt matky mnohem hůř než její bratr. Zita se nedivila. Byla mladší, a ačkoli pokukovala po Alessandroví, v jejich očích byla stále malým děvčátkem.

„Isabello, ptáčátko, vstávejte, Bůh vám seslal nový den!“ Roztáhla závěsy a otevřela okno.

„Ještě mám čas,“ zívla Isabella a přetočila se na bok.

„Nemáte. I když už do školy nechodíte, přece máte povinnosti. Pokud chcete, abych vás učesala, rychle vyskočte z postele. Čeká mě hodně práce, nebudu zbytečně ztrácet čas,“ řekla příkře.

Isabella se neochotně zvedla z postele. „Každé ráno jsi tak svěží, jak to děláš?“

„Jednoduše. Děkuji za každý nový den, co mi dobrý Bůh daruje. I vy byste měla být vděčná, a ne se pořád trápit. Maminku smutkem ani soužením nevzkřísíte. Jen si vzpomeňte, jak byla čiperná. Nyní se musíte učit ji zastupovat,“ řekla.

Byla přesvědčena, že slečně dopřála dostatek času, aby truchlila, a nyní už na ni musí být tvrdší. Kdo jiný ji zasvětil do chodu domácnosti? Děvče se co nevidět vdá, jak potom zvládne povinnosti manželky a paní domu?

„Snídaně je na stole, tak šup!“ A odešla. Než se slečna dá do pořádku, zaběhne do kuchyně.

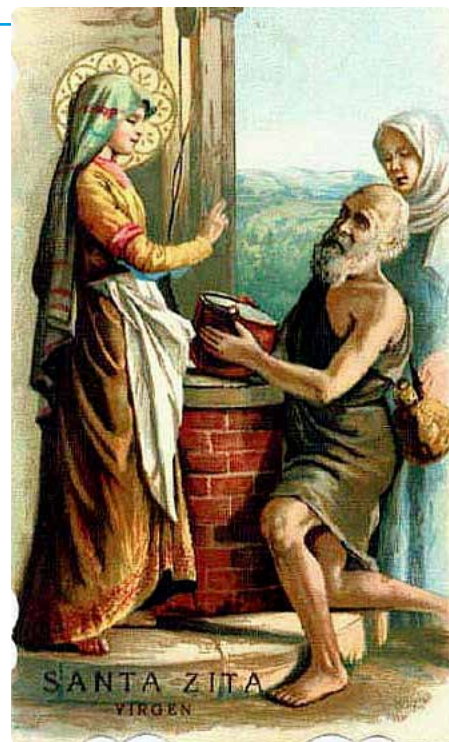
Tam vládlo ticho. Všichni mlčky jedli. Rebecca si na práci v kuchyni zvykla, ale beze slova by to opět přenechala Zitě, i když by jí bylo líto, že vařečku a úklid v kuchyni musí opět vyměnit za metlu z proutí a smrad v chlévě, ale nereptala. Zita to postřehla, dosud se včas neosmělila promluvit s panem Fatinellim na toto téma.

„Až dojdete, zůstaňte tu, milostivý pán si chce se všemi promluvit.“ Zkontrolovala těsto na chléb, které kynulo v ošatce. „Talíře naskládejte do kotle, vrátím se.“ A spěchala za slečnou, aby ji učesala.

Na dvoře se srazila s panem Fatinellim. „Kam běžíš?“

„Učesat slečnu.“

„Není to potřeba. Isabella je už v salónu a snídá. Pojď se mnou.“

Společně vešli do kuchyně, ve které zavládlo ticho jako v hrobě. V očích některých sluhů se zračil strach.

„Všichni víte, že moje paní Zitě ve všem důvěřovala. Zasněvila ji do domácnosti, a proto bude od teď celý chod paláce v její rukou. Co Zita řekne, to bude platit. Jak si nebudete pořádně plnit povinnosti a Zita uzná, že bude lépe, abyste palác opustili, stane se tak. Nemám nejmenší důvod ji nedůvěřovat a od vás chci, abyste ji poslouchali. Víím, že je pro palác požehnaním, proto jí bude náležet totožná úcta a poslušnost, jaké předtím patřily paní Fatinelliové,“ zdůraznil pan Guglielmo.

Zita sklopila oči. Kéž by nebylo poznat, že se červená! Nečekala, že ji milostivý pán takto vyznamená.

„Vidím, že jste to všichni přijali, tak si vyslechněte Zitiny příkazy a běžte si po svých povinnostech. Zito, dnes nebudu obědvat, práce mám nad hlavu.“ Otočil se a vyšel z kuchyně.

„Všechno zůstává při starém nebo máš nějaké nové rozkazy?“ osmělil se zahradník.

Zita se pousmála. „Jistě, všechno zůstává jako doteď, akorát Rebecca bude muset odejít.“ Sotva to dořekla, Rebecca hlasitě zasténala.

„Nelekej se, odejdeš z chléva do kuchyně. Namísto metly z proutí se budeš ohánět vařečkou. Jsi velmi šikovná, takovou pomocnici potřebuji.“ Podívala se na ni s láskou. „A nyní honem všichni do práce, slunce je vysoko!“ vyháněla je ven.

„Pán nebude obědovat, tak uděláme zeleninovou polévku a dušenou brokolici. A na večeři bude pečené maso. Nejdřív ale upečeme chléb.“ Odhrnula utěrku z ošatky. Těsto bylo krásně nakynuté, jen už ho zpracovat.

„Děkuji, že jsi mě udělala svou pomocnicí, budu se snažit, abys byla spokojená,“ dušovala se Rebecca.

Pan Fatinelli se spokojeně posadil do oblíbeného křesla v rohu salónu. Palác je už měsíc pod Zitiným vedením a on jí nemůže nic vytknout. Počíná si velmi dobře, říkal si v duchu. Právě před chvílí mu skládala měsíční účty.

Před měsícem jí dal měšec s penězi, aby měla na nákupy. Byl mile překvapen, když mu ukázala pergamen s pečlivě zapsaným každým výdajem. Zita si vedla velmi dobře, usmíval se.

Potom mu navrhla, že by bylo dobré zaučit Isabellu do chodu domácnosti. Její návrh přijal s radostí. Kdo jiný rozumí ženským pracím lépe než ona?

„Bianco, věřím, že bys byla spokojená,“ řekl do ticha pokoje. Manželku mu chyběla, ale díky práci, které měl hodně, neměl čas smutnit. Hedvábi bylo žádané, především jejich novinka. Rozhodl se rozšířit výrobu o šití hedvábných oblečků. Vůbec ho nenapadlo, jaký to bude mít úspěch. Sotva se prodal poslední kus ze stovky oblečků, objednávky se dále hrnuly. „Jak to půjde takto dále, budu muset přikoupit dům, kde se bude jen šít,“ mnil si spokojeně dlaně.

„Otče, můžu?“ Na prahu salónu se objevil Pagano.

„Jen pojď,“ pokynul hlavou. „Co máš na srdci?“

„Přemýšlel jsem o výrobě. Oblečky jsou žádané, a tak mě napadlo...“ odmlčel se. Najednou si nebyl jistý, jestli je to opravdu dobrý nápad.

„Co jsi najednou potichu? Mluv!“

„Dobře, ale nenadávej mi, prosím, je to jen takový nápad. Myslel jsem, že bychom mohli přijmout víc žen a šít šaty. Hedvábi je dobrý materiál pro zhotovování šatů.“ Podíval se na otce.

„Pagano, to vůbec není špatný nápad!“ Vyskočil z křesla. „Chlapče, máš úžasného podnikavého ducha. Sedni si, musíme to probrat.“

Mezitím se v kuchyni děly změny. „Zitra ráno se upraví vaše obydlí a rozdělí se

na mužskou a ženskou část. Není dobré, když bydlíte dohromady. A začnou platit nová pravidla. Každý den v šest se sejde-me, abychom se společně vydali do kostela na mši. Bez Pána Boha nezmůžeme, proto je dobré zasvětit mu celý den a večer mu poděkovat, takže se tu sejde-me každý večer v osm hodin a společně se pomodlíme. Neděle je Pánem určená na odpočinek, nebudu tedy od vás žádat žádnou těžkou práci, ale trvám na tom, abyste každou neděli zašli do chrámu na mši. Víme, že jsme jen lidé, dopouštíme se hodně chyb a za ty je třeba se ospravedlnit. Chod'te proto ke zpovědi tak často, jak jen můžete, a také ke svatému přijímání. Tělo Kristovo vás potom obcerství a dodá potřebné síly,“ promlouvala Zita ke shromážděnému služebnictvu.

„Proč nemůžeme bydlet jako dosud?“ zeptal se Maurizzio.

„Protože nejste oddáni Bohu. Nepřítel číhá na každém kroku, sladce našeptává, ať se posilníte vínem, což by nebylo tak zlé, ale víno rozvazuje jazyk i vášně. Nemravnost v paláci nestrpím, takovou špinu si nezaslouží!“ hovořila rázně. Pan Fatinelli jí dal volnou ruku, paní Bianca na ni naléhala, aby zůstala paláci věrná, musí tedy být i přísná, pokud nechce, aby tu zavládla prostopášnost.

„A nyní se rozejděte každý po své práci!“ Rozdala úkoly, aby každý věděl, co má dělat. Potom přešla do té části kuchyně, kde se vařilo. Rebecca přebírala čochku.

„Dnes budeme mít při vaření společnost. Slečna Isabella se přijde zaučovat.“ Otevřela pec, aby zkontrolovala chléb.

„Proč? Slečna se vdá a bude mít vlastní služebnictvo,“ odřklá Rebecca.

„Samozřejmě že bude obklopená sluhou, ale pokud nebude zběhlá v domácích pracích, lehce ji ošidí.“ Sotva to dořekla, do kuchyně vstoupila Isabella.

„Vítejte, milostivá slečno!“ Rebecca odsunula mísu s čochkou, aby se mohla uklonit.

„Vidím, že už pracujete. Co děláš?“

„Rebecca přebírá čochku, vy však začnete od samého začátku. Půjdeme do komory, tam vám ukážu, jak uskladňovat zásoby a vše, co je potřebné k přípravě pokrmů. Rebecca je velmi šikovná. Mám z ní radost, kdysi byla hubatá, ale teď jí to jde rukama lépe než předtím jazykem,“ usmála se Zita na Rebeccu.

„Zito, ani mi to nepřipomínej, ještě dnes se stydím, když pomyslím na to, jaká jsem byla!“ Zahanbena vstala od stolu, odkryla pokličku z hrnce s vodou a vysypala do něj čochku. „Přidám k ní i zeleninu, bude vydatnější,“ říkala si pro sebe.

Zita vzala Isabellu za ruku a vedla ji do komory. Tam jí ukázala, jak je vše uskládněné na policích, a zasvětila jí do tajů účetnictví.

„Přemýšlela jsem, že se přihlásím do školy paní Modesty,“ řekla Isabella, když se vrátily do kuchyně, a popíjela citrónovou vodu.

„V žádném případě!“ vykřikla Zita, až se Rebecca přikrčila. Stále měla na paměti, jak ji Rosalia poslala do vykřičeného domu. „Všechny domácí práce vás naučím,“ odpověděla nekompromisně.

K večeru byla Isabella vyčerpaná. Zita byla trpělivá, ale i tak měla pocit, že vést otcovu výrobu je o mnoho jednodušší než se starat o chod domácnosti.

„Dcerko, jaký jsi měla den?“ zeptal se jí pan Fatinelli, když dovečeřel.

„Nabítý. Zita mě zaučovala do tajů skladování zásob, udržování čistoty a ukázala mi, jak se vedou účty. Nevím, jak to maminka mohla všechno zvládnout,“ vzdychla.

„Sama by to nezvládla, proto si tak oblibila Zitu.“ Na chvíli se zahleděl do okna. „Přišla k nám jako děvčátko a dosud nám zůstala věrná. Ani já bych si bez ní neporadil. Divím se, že to všechno tak zvládá, už není nejmladší.“

Dveře salónu se potichu otevřely. Dovnitř vešla Zita. „Můžu uklidit stůl?“ zeptala se téměř neslyšně.

„Právě na tebe myslíme,“ usmál se pan Guglielmo. „Měl bych ti zvýšit plat. Děláš hlavní hospodyně a přítom i vaříš. Určitě si zasloužíš lepší plat.“

„Milostivý pán je velmi laskavý. Nedělám svou práci kvůli penězům. Ale máte pravdu, že práce je víc než dost. Už dřív jsem uvažovala o tom, že si s vámi promluví. Jen jsem se neodvážila!“ Cudně sklopila oči.

„Sedni si a mluv,“ vyzval ji pokynutím ruky.

Zita se opatrně posadila na čalouněnou stoličku. „Rebecca se ukázala jako rozená kuchařka. Vaření i pečení jí jde od ruky, navrhla bych ji jako hlavní kuchařku. Můžu jí pomoci, ale dohlédnout

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

na všechny a také na pořádek v paláci mi neumožní být jí stále po ruce. Proto bych ráda přijala nové děvče na výpomoc do kuchyně. Zahradník také stárne, a i když si nestěžuje, vidím, že je každý večer unavenější. Hodil by se mu pomocník. Je třeba také nahradit Rebecu po tom, co přešla do kuchyně. Aurélia už sama na statek nestačí. Nezvyšujte mi plat, raději jej rozdělte mezi ty, které přijmete do služby," navrhla. Tvář jí zalila jemná červeň, bála se, jestli nebyla příliš troulalá.

„Uvažuješ velmi moudře. Služebnictvo stárne, rovněž jako u nás ve výrobně. I já si všímám, že někteří už nezvládnou pracovat tak jako kdysi,“ vstoupil do rozhovoru Pagano.

„Je toho opravdu dost,“ přidala se Isabella. „Dnes jsem se zaučovala teprve první den a mám toho dost. Ze svých pokojů nevidíme, co je vše potřeba, aby se náš dvůr leskl, abychom měli dobrou úrodu a dohlíželi na služebnictvo, aby si i během práce plnilo křesťanské povinnosti.“

Pan Fatinelli si všechna slova pozorně ukládal do mysli. „Dobře,“ řekl rázně po chvíli přemýšlení. „Zito, budeš se starat o palác už jen jako hospodyně. Máš mou plnou moc, vím, že se na tebe můžu spolehnout. Postaráš se o zásobování, účty a služebnictvo povedeš k bohabojnosti. Víím, že chodíte ráno na mši a večer se společně modlíte, což je velmi chvályhodné. Nerad bych však viděl, aby se kdokoli z našeho domu chodil bavit na tancovačky, nebo se na našem dvoře konala nějaká zábava. Chápu, že po práci si potřebují odpočinout, ale to mohou jinak než bezbožnými radovánkami. Všechno musí zůstat tak, jak tomu bylo v době, kdy žila paní Bianca. A každý prohřešek vůči příkazům bez odkladu potrestej.“

„Rozumím, pane Fatinelli, a děkuji za důvěru.“ Zita vstala ze stoličky a začala uklízet stůl.

Podnos s naskládaným nádobím pevně sevřela a opatrně scházela dolů po schodech. Vešla do kuchyně, nádoby vložila do kotle a přešla do té části, kde jedlo služebnictvo.

„Požehnaný večer,“ pozdravila s úsměvem.

„I tobě,“ odpověděla Lea a ostatní s plnými ústy přikyvovali.

„Zito, podám ti večeři?“ zeptala se Rebecca.

toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Buďte zdraví.“

2. čtení - Zj 21,10-14.22-23

Anděl mě přenesl v duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi Svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu a tři brány k západu. Městské hradby mají jako základ dvanáct kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však nespatriil, neboť Pán Bůh vševládny a Beránek - to je jeho chrám. A toto město nemá zapotřebí ani slunečního, ani měsíčního svět-

Zakroutila hlavou. „Nebudu jíst. Raději přidej tomu, kdo má málo. Kdo si chce přidat?“ Rozhlédla se po osazenstvu kuchyně. Nikdo se neozval. Každý měl dost, vždyť strava třikrát denně a dobré porce jim bohatě stačily.

„Nikdo? Tak to odnesu za bránu, jistě tam nějaký hladový postává,“ pousmála se a přešla do kuchyně, aby nabrala do misky čočku se zeleninou.

Cestou se zastavila u studně, aby do džbánů načerpala čerstvou vodu. Za bránou stála mladá rodina s šestiletým chlapecem. Zita k nim přistoupila.

„Přinesla jsem vám něco k jídlu a také vodu.“ Položila misku a džbán na trávník.

„Ať ti Pán tvoji dobrotu odplatí,“ usmála se na ni žena zářícíma očima.

„Přijďte zítra brzy ráno. Vezmu vás do služby,“ řekla jim Zita.

Muž údivem otevřel ústa. „Jak to?“

„Jednoduše. Potřebuji zahradníka, ženu na úklid a chlapec může pomoci ve chlévě. Každý měsíc dostanete plat, bydlet budete na statku a jíst v kuchyni v paláci.“

„Zito, opravdu? Neklameš nás?“ vyptávala se žena.

„Proč bych vám lhala? Ale každé ráno vás chci vidět na mši a večer se budete se všemi modlit. Žádné zábavy a leno-

la, protože ho ozařuje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

Evangelium - Jan 14,23-29

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat; a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch Svátý, kterého Otec posle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: »Odcházím« a »zase k vám přijdu«. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.“

šení nestrpím,“ varovala je. „Na našem dvoře dodržujeme křesťanské zásady, můžete se přizpůsobit.“

Muž jí uchopil ruku a začal ji líbat. „Děkuji ti za nás za všechny! Nezklameme tě!“ sliboval se slzami vděku v očích.

„Ráno, až přijdete, tu počkejte na mě. Zavedu vás nejdřív ke studni, abyste se pořádně umyli, potom vás představím ostatním,“ řekla a vrátila se do dvora.

Do kuchyně vešla ve chvíli, kdy všichni dojedli a chystali se na společnou modlitbu. Dříve, než se začali modlit, jim Zita řekla o rozhovoru s panem Fatinellim a oznámila jim, že přijala nové sluhy. Lea přefadila k Rebecce, aby jí pomáhala.

„Jsi opravdu všímavá,“ pochválil ji zahradník. Sám cítil, že už to není jako z mlada, ale mlčel ze strachu, že přijmou nového zahradníka a jeho potom propustí.

„Dost bylo řečí, pojďme se pomodlit,“ zavelela. Slova díky dnes slyšela víc než dost, chtěla je všechny skrze modlitbu odevzdat Bohu, aby je použil, na co je potřebuje.

(Pokračování)

Přeložila -mv-
(Redakčně upraveno)

Pondělí 26. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Lukášem Bujnou **7:10** Za operou **8:00** Na startu: S Akademií televize Noe **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Outdoor Films s P. Darkem Sputem a Martinem Kráčalíkem: Mustang **10:45** Dejme dětem rodinu (5. díl): Děti s handicapem a NRP jako nový start? **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Bud' vůle tvá: Síla poslušnosti **13:20** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **14:00** Noční univerzita: Jan Pirk – Proč bychom měli sportovat **14:45** Guyanská Diana **15:10** Klapka **16:20** Jak potkávat svět: S Milošem Štědrněm **17:45** Setkání: Ivana Váňová **18:00** Sedmihlásky: Děvečka husy pase **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Podobenství o pošetilém boháči **18:12** Cirkus Noeland (11. díl): Roberto, Kekulín a jarní úklid **18:40** Vezmi a čti: Květen 2025 [P] **18:55** Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavniku **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Druhá půlka života **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Za bílými jeleny [L] **21:05** Přesah [P] **21:50** Dorothy Dayová – rebelka v ráji [P] **22:25** K jádru věci: S Francescou Šimuniou OSB **23:30** V souvislostech **0:00** Cvrlikání (43. díl): Caine – Mi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Markéta Hanáková **7:10** Jsem N: Opuštění **7:25** Do varu s Maxem Kašparů: Duchovní a duševní zdraví **7:40** Nebojte se...! Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Majos **10:05** Noční univerzita: P. Petr Karas – Žít, a ne živořit **10:55** Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Cvrlikání (28. díl): Disney Band **14:05** Koruna pro českého krále **14:55** Blahoslavená rodina Ulmova **16:05** Voda ztracená a vrácená **16:45** Muzikanti, hrajte: Vracováci **18:00** Sedmihlásky: Děvečka husy pase **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: O neposlušném služebníkovi **18:15** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:45** Zprávy agenta Kixe: Tvořivost **19:00** V pohorách po horách: Toulání Lednicko-Valtickým areálem **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Na startu [P] **21:30** Terra Santa News: 21. 5. 2025 **21:50** Poutníci času **22:15** Má vlast: Štípa **23:35** Zachraňme kostely: Kostel sv. Barbory v Manětíně **0:00** Když bolí tělo: Nukleární medicína **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Josefem Prokešem **7:10** Dobrá firma **7:30** Santiago Gapp **8:00** Noční univerzita: Jan Pirk – Proč bychom měli sportovat **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience [L] **10:00** Bozkov, kostel Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **10:10** Dorothy Dayová – rebelka v ráji **10:38** V pohorách po horách: Skalná Alpa – Velká Fatra **10:48** Grófská obec Gbeľany **11:18** Svedectvá života: Sr. Grácia Beranová DKL – Mendryka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

jme [P] **12:50** Co už umím: Rožnovské slavnosti 2023 **14:00** Nebojte se...! Ptejte se kněze **15:05** Čas pro Malawi **15:55** Výpravy do divočiny: Za bílými jeleny **17:00** ARTBITR – Kulturní magazín **17:15** Strýček Emu speciál **18:15** Sedmihlásky: Děvečka husy pase **18:20** Příběhy z Dobré Knihy: Pozvání na hostinu **18:35** Terra Santa News: 28. 5. 2025 [P] **19:00** Adorace s mladými [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Borromini a Bernini – výzva k dokonalosti **21:50** Noční univerzita: Veronika Barátová – Opuštění [P] **22:35** Arménie – Panna Maria, posla naši víry **23:05** V pohorách po horách: Soutěska Raggaschlucht – Vysoké Taury **23:10** Generální audience **23:30** Příběhy odvahy a víry: Bud' vůle tvá: Síla poslušnosti **0:00** Pražská Loreta **0:30** Láska **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 29. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Daniel Herman **7:05** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **7:45** Na startu **8:10** Terra Santa News: 28. 5. 2025 **8:30** Zprávy agenta Kixe: Tvořivost **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Poutníci času **9:35** Přesah **10:20** K jádru věci: S Francescou Šimuniou OSB **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Symfonický koncert, 1. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **13:45** Setkání: Pavla Golasowská – dřevěný kostel v Gutech **14:00** Borromini a Bernini – výzva k dokonalosti **15:45** Generální audience **16:10** Klapka **17:15** Tanzanie – Esaro [P] **18:00** Sedmihlásky: Děvečka husy pase **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Ztracená ovečka **18:15** Ovečky: 7. neděle velikonoční **18:35** Cenaklo: Svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Stárnutí a smrt jako výzva **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dejme dětem rodinu (6. díl): Pěstounská péče na přechodnou dobu: Most k domovu [P] **20:40** Folkové ceny Českého rozhlasu Ostrava [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Stano Lajda, žilinský výtvarník **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 30. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Janem Roskovcem **7:10** Řemeslo, zlaté děnko: Rožnovské slavnosti 2015 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer **10:05** Vezmi a čti: Květen 2025 **10:20** Výpravy do divočiny: Za bílými jeleny **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií a temná hmota, 1. díl **14:45** Harfa Noemova: Mistři houslí **15:10** Chrám na Hvězdném poli **16:05** Jak potkávat svět: S profeso-

rem houslí Jiřím Fišerem a jeho studenty a současně vítězi Akademie V. Hudečka, Matteo Hagerem, Davidem Hernychem a Markem Pavlicou **18:00** Sedmihlásky: Děvečka husy pase **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Marnotratný syn **18:15** Moravské pašije: Divadlo Víti Marčíka **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Vedle sebe, není spolu **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Alexandrou Alvarovou [P] **21:05** Chlumek v Luži, poutní chrám Panny Marie Pomocné: Jubilejní chrámy 2025 [P] **21:15** Poletuchy: Na skok do Trenčína **22:00** Lenka Dusilová na Folkových prázdninách **22:30** Dokořán: S Františkem hrabětem Kinským **23:20** Prasklé duše **23:45** Letem jazzem (14. díl): Modální jazz **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 31. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Jiří Trávníček **7:10** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **7:35** Sedmihlásky: Děvečka husy pase **7:40** Ovečky: 7. neděle velikonoční **8:00** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **8:30** Strýček Emu speciál **9:40** Viděli jsme **9:45** V pohorách po horách: Vysoký kámen a Havlova hora v České Kanadě **9:55** ARTBITR – Kulturní magazín **10:10** Pražská Loreta **10:35** Přejeme si... [P] **11:00** Mše svatá u příležitosti 400 let posvěcení mariánské loretty: Hájek u Prahy [L] **12:40** Pod lampou **14:40** Poutníci času: S Janem Šádkem **15:05** Náš Valášek z Horní Lidče **15:21** Léčba i naděje v srdci Afriky **15:35** Peter Baco, rozumný zemědělec se srdcem rolníka [P] **16:05** Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **16:25** Hanácká svajba **17:25** Jak se dělá dobro: Svobodný statek na soutoku [P] **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 7. neděle velikonoční [P] **18:20** První křesťané: Pohoršení kříže **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Co tě nezabije... **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Václavem Faltusem [P] **20:50** Outdoor Films [P] **22:25** The Chosen III. (2. díl): Jděte po dvojicích **23:50** Koncert pro život II. **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 1. 6. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** V pohorách po horách: Babky v Západních Tatrách **7:05** Zamyšlení Tomáše Halíka: 7. neděle velikonoční **7:25** Folkové ceny Českého rozhlasu Ostrava **8:45** Všem národům **10:00** Viděli jsme 5+ [P] **10:30** Mše svatá z kaple Panny Marie, Hvězdy Evangelizace: Břve [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Akeelah **14:45** Daruj písničku speciál [L] **15:35** Dejme dětem rodinu (6. díl): Pěstounská péče na přechodnou dobu: Most k domovu **16:20** Živě z Břve: Vystoupení Pavy Helana [L] **16:50** V pohorách po horách: Slezské Beskydy **17:00** Sedmihlásky: Hrušky [P] **17:05** Ovečky: 7. neděle velikonoční **17:25** Strýček Emu: Staré hračky [P] **17:45** Živě z Břve: Vystoupení Spiritual kvartetu [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Hormony, kam se podíváš **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen III. (2. díl): Jděte po dvojicích **21:30** C'mon C'mon [P] **23:20** Koncert FolkloreClassic: Olomouc, Klášterní Hradisko **0:20** Polední modlitba Sv. otce **0:35** Viděli jsme 5+ **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 26. 5. o 20:30 hod.: Desať Božích (Siedme Božie prikázanie)

Ľudská práca má pôvod v osobách stvorených na Boží obraz a povolaných na to, aby jedny s druhými a pre druhých pokračovali v diele stvorenia tým, že ovládnu zem. Práca je teda povinnosťou: „Kto nechce pracovať, nech ani nejde.“ (2 Sol 3,10)

Utorok 27. 5. o 20:25 hod.: Guyanská Diana

Guyana je tretím najmenším štátom Južnej Ameriky. Mnohé miesta sú dostupné jedine po vode. Ústrednou postavou dokumentárneho filmu je guyanská školáčka Diana, žijúca v dažďovom pralese. Zavedie nás tiež do sirotinca sv. Jana Bosca.

Streda 28. 5. o 17:00 hod.: Povolanie laik (Slavomír Zrebný)

Slavomír Zrebný sa pohybuje v rôznych kruhoch. V komunite Sant' Egídio sa venuje chudobným, doma svojej rodine a popritom pracuje ako filmový a televízny režisér. Ako sa tieto svety v jeho živote prelínajú? A čo je z toho najdôležitejšie?

Štvrtok 29. 5. o 16:35 hod.: Tvorivo (Utkaný svet)

V relácii Tvorivo sme sa nechali inšpirovať kráľom Dávidom a jeho 139. žalmom: „Chválím ťa, Bože, že si ma utvoril tak zázračne. Utkal si ma v živote mojej matky...“ Zahráme sa na tkáčov a prepletať budeme aj cestu na sladké a slané dobroty.

Piatok 30. 5. o 20:30 hod.: Biblia (Jozef Egyptský)

Filmové rozprávanie o dramatickom osude Jakubovho najmilovanejšieho syna Jozefa, ktorého jeho bratia zožieraní závistou predali do otroctva. Otcova láska a žiarlivosť bratov zasadili do Jozefovho života kamene neľahkého údela.

Sobota 31. 5. o 20:30 hod.: Hugo a jeho veľký objav

Hugo Cabret, osirelý chlapec na parížskej stanici, sa snaží odhaliť tajomstvo otcovho odkazu s pomocou kamarátky a jej kľúča. No musí byť rýchly, pretože ho stíha prísny strážca stanice.

Nedeľa 1. 6. o 20:30 hod.: The Chosen (Čistý)

Učenci po dvoch vykonávajú Ježišovo poslanie uzdravovať, vyháňať démonov a hlásať jeho slová. Po návrate sa však snažia pochopiť, čo sa stalo, zatiaľ čo Šimon a Eden sa snažia znovu nadviazať kontakt.

Liturgická čtení

Nedeľa 25. 5. – 6. nedeľa velikonočná

1. čt.: Sk 15,1–2.22–29
 Ž 67(66),2–3.5.6+8
 Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekerý národ!*)
 Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 21,10–14.22–23
 Ev.: Jan 14,23–29

Pondělí 26. 5. – památka sv. Filipa Neriho

1. čt.: Sk 16,11–15
 Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b
 Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,26–16,4a

Úterý 27. 5. – nezávazná památka sv. Augustina z Canterbury (v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 16,22–34
 Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8
 Odp.: 7c (*Zachraňuje mě tvá pravice, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 16,5–11

Středa 28. 5. – ferie

1. čt.: Sk 17,15.22–18,1
 Ž 148,1–2.11–12.13–14a.14bc
 Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy.* Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 16,12–15

Čtvrtek 29. 5. – slavnost

Nanebevstoupení Páně
 1. čt.: Sk 1,1–11
 Ž 47(46),2–3.6–7.8–9
 Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásetu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.* Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: Ef 1,17–23
 nebo Žid 9,24–28; 10,19–23
 Ev.: Lk 24,46–53

Pátek 30. 5. – nezávazná památka sv. Zdislavy (v českých diecézích a v brněnské diecézi památka, v litoměřické diecézi svátek)

1. čt.: Sk 18,9–18
 Ž 47(46),2–3.4–5.6–7
 Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.* Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 16,20–23a

Sobota 31. 5. – svátek Navštívení Panny Marie

1. čt.: Sof 3,14–18
 nebo Řím 12,9–16a
 Iz 12,2–3.4bcd.5–6
 Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)
 Ev.: Lk 1,39–56

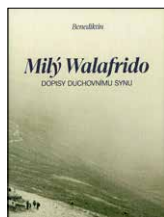
BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. – 31. KVĚTNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 5.		PO 26. 5.		ÚT 27. 5.		ST 28. 5.		ČT 29. 5.		PÁ 30. 5.		SO 31. 5.			
Antifona	518	582	1722	1941	518	582	518	582	632	711	1768	1990	1378	1544		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	1723	1941	518	582	518	582	632	711	1376	1540	1378	1544		
Antifony	611	687	935	1046	950	1062	965	1079	633	712	998	1541	1379	1545		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	611	687	1724	1942	618	695	621	699	633	712	1770	1541	1380	1546		
Antifona k Zach. kantiku	611	688	1724	1943	618	695	622	699	633	712	1376	1542	1380	1546		
Prosby	612	688	1724	1943	619	696	622	699	633	712	1771	1992	1380	1546		
Závěrečná modlitba	612	689	1375	1539	1375	1539	622	700	634	713	1377	1542	1381	1547		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	634	713	643	723	643	723		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	635	714	643	723	643	723		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	635	714	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	612	689	616	693	619	696	622	700	637	716	646	726	1381	1547		
Závěrečná modlitba	612	689	616	693	619	696	622	700	634	713	645	726	1381	1547		
Nešpory:																
	SO 24. 5.															
Hymnus	517	581	517	581	1727	1946	517	581	628	707	628	707	1377	1542	641	721
Antifony	609	686	613	690	945	1057	960	1073	629	708	638	717	1009	1543	652	734
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	629	708	638	717	1009	1997	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	609	686	613	690	1730	1949	620	697	630	710	639	719	1777	1643	652	734
Ant. ke kant. P. M.	610	686	614	691	1731	1950	620	698	631	710	640	719	1377	1543	653	735
Prosby	610	687	614	691	1731	1950	621	698	631	710	640	720	1778	2000	653	735
Záv. modlitba	612	689	612	689	1375	1539	1375	1539	634	713	634	713	1377	1542	655	737
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

K PROHLoubENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

MILÝ WALAFRIDO • DOPISY DUCHOVNÍMU SYNU
Benediktin • Z angličtiny přeložil Andrej Kutarňa • Odpovědná redaktorka Kateřina Kutarňová

„Benediktin“ v této knize formou 42 dopisů promlouvá ke svému duchovnímu synu. Dopisy jsou plné povzbuzení k modlitbě i praktických duchovních rad v různých situacích, s nimiž se „Walafrido“ potýká. Autor zde čerpá z desetiletí duchovní četby Pisma svatého, Otců i novějších duchovních autorů. A kdo je Walafrido? Každý z nás...

Hesperion, z. s. • Váz., přebal, 130x180 mm, 256 stran, 340 Kč

LŽIČKA MEDU • CESTA K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

Lene Mayer-Skumanzová • Z němčiny přeložila Markéta Frejlichová • Ilustrovala Lucie Rašková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Skupinka dětí se připravuje na první svaté přijímání. Středem dění je Julie a její kamarád Štěpán. Jeho dědeček chová včely a vyrábí vynikající med, který si děti vychutnávají po lžičkách. Tak jako objevují chuť medu a úžasné věci ze života včel, přicházejí děti postupně na chuť i Božím věcem. Příběh o tom, jak Bůh tiše promlouvá do dětských duší. Skrze přírodu, skrze kamarády, skrze události a vztahy v nejbližší rodině.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o. Váz., 145x195 mm, 120 stran, 249 Kč

PRO DĚTI

NEJVĚTŠÍ ZÁZRAK 2 • PŘÍBĚHY K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ A PRO POVZBUZENÍ VÍRY

Martin Leschinger • Doslov Mons. Jan Paseka • Ilustrace Eva Bednářová Redakční spolupráce Jan Bradna, Petr Langr, Věra Luxová, Marcela Macháčková, S. M. Františka Süsenbeková CSSH

Pozoruhodné životní osudy svědků víry z Čech, Moravy, Slezska a Slovenska. Příběhy svatých Cyrila a Metoděje, svaté Hedviky Slezske, Pražského Jezulátka, Panny Marie v českých zemích, P. Roberta Spiskeho (zakladatele Kongregace sester sv. Hedviky), blahoslaveného Metoděje Dominika Trčky, biskupa Josefa Hloucha, blahoslavené Anky Kolesárové a bývalého politika Josefa Luxe. Kniha si všimá eucharistické úcty hlavních hrdinů, kterými jsou zasvěcené osoby i laici.

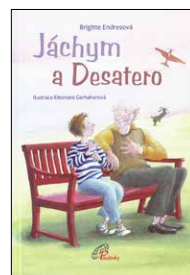
Martin Leschinger - FLÉTNA • Váz., 145x205 mm, 160 stran, 275 Kč

JÁCHYM A DESATERO

Brigitte Endresová • Z němčiny přeložila Josefina Nedbalová Ilustrace Eleonora Gerhaerová

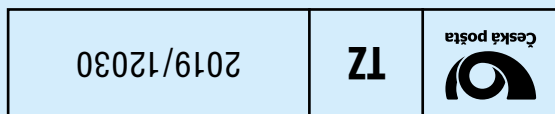
Desetiletý Jáchym dostal za úkol naučit se Desatero a pochořit, k čemu je dobrý. Jenže nějaká příkázání pro něj nejsou zdaleka tak zajímavá a zábavná jako model letadélka, který chce spolu se svým dědou v nejbližších dnech postavit. A vůbec, proč by mu měl Bůh pořád něco přikazovat? Naštěstí je tu dědeček, který Jáchymovi ukazuje, že stavět letadélko bez návodu a žít bez Desatera je v leccem velmi podobné. Tak jako by se model Racek S4 nevnesl do vzduchu, kdyby nebyl postaven podle stavebního plánu, i člověk by se mohl bez Boží rady v životě pěkně spálit... Vhodné pro děti nejen mladšího školního věku.

Paulínky • První vydání, třetí dotisk Váz., A5, 128 stran, 249 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se zotodružuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek: Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.